

I. negyedév

1. prédikáció, 2016. január 2.

Örömondás napja

És lőn ezek után, hogy Benhadád, Siria királya összegyűjté egész seregét, és felment és megszállotta Samariát. És igen nagy inség lett Samariában, mert addig tartották megszállva a várost, míg egy számarfej nyolcvan ezüst, és egy véka galambganéj öt ezüst lett. És mikor az Izráel királya a kőfalon széjjeljára, egy asszony kiálta ő hozzá, mondván: Légy segítséggel, uram király! A király monda: Ha nem segít meg téged az Isten, hogyan segítlek én meg? A szerűről vagy a sajtóról? És monda néki a király: Mit akarsz? Monda az: Ez az asszony azt mondta nékem: Add ide a te fiadat, hogy együk meg őt ma, az én fiamat pedig holnap esszük meg. És megfőztük az én fiamat, és megettük őt. Mikor azután másnap azt mondtam néki: Add ide a te fiadat, hogy azt is együk meg, ő elrejté az ő fiát. Mikor pedig hallotta a király az asszonymak beszédét, megszagatá az ő ruháit, amint a kőfalon járt, és meglátta a nép, hogy íme alól zsákruha van az ő testén. És monda: Úgy cselekedjék velem az Isten és úgy segéljen, ha Elizeusnak, a Sáfát fiának feje ma rajta marad! Elizeus pedig ott ült az ő házában, és együtt ültek vele a vének. És elküldött a király egy férfiat maga előtt. Mielőtt azonban hozzá jutott volna a követ, monda Elizeus a véneknek: Látjátok-e, hogy az a gyilkos hogyan küld ide, hogy a fejemet vétesse? Vigyázzatok, hogy mikor ide ér a követ, zárjátok be az ajtót és szorítsátok meg őt az ajtóban: Íme az ő ura lábainak dobogása követi őt. És mikor még így beszélne velük,

már a követ leérkezett hozzá és nyomában a király, és monda: Íme ilyen veszedelem származott az Úrtól; várjak-e még tovább az Úrra? És monda Elizeus: Halljátok meg az Úr beszédét. Ezt mondja az Úr: Holnap ilyenkor egy köböl zsemlyelisztet egy sikluson, és két köböl árpát egy sikluson vesznek Samaria kapujában. És felevén egy főember, a kinek kezére támaszkodott a király, az Isten emberének, monda: Hacsak az Úr ablakokat nem csinál az égen; akkor meglehet? És monda Elizeus: Íme, te szemeiddel meg fogod látni, de nem eszel belőle. A kapu előtt pedig volt négy bélpoklos férfi, a kik mondák egymásnak: Miért maradunk itt, hogy meghaljunk éhen? Ha azt határozzuk is, hogy bemegyünk a városba, ott is ínség van, és akkor ott halunk meg; ha pedig itt maradunk, akkor itt halunk meg; jertek el azért, szökjünk el a Siriabeliek táborába, ha meghagyják életünket, élünk, ha megölnek, meghalunk. És felkeltek alkonyatkor, hogy a Siriabeliek táborába menjenek; és mikor odaértek a Siriabeliek táborának széléhez, íme már nem volt ott senki. Mert az Úr azt cselekedte volt, hogy a Siriabeliek tábora szekerek zörgését és lovak dobogását, és nagy sereg robogását hallotta, és mondának egymásnak: Íme az Izráel királya bérbe fogadta meg ellenünk a Hitteusok királyit és az Egyiptombeliek királyit, hogy ellenünk jöjjenek. És felkelvén elfutának alkonyatkor, és elhagyák mind sátorait, mind lovaikat, mind szamaraikat, amint a tábor volt, és elfutának, csakhogy életüket megmenthessék. Mikor azért e bélpoklosok a tábor széléhez értek, bemenvén egy sátorba, evének és ivának, és elvivének onnét ezüstöt, aranyat és ruhákat, és elmenvén elrejték azokat; és megtérvén más sátorba menének be, és abból is hozának és elmenvén, elrejték. És monda egyik a másiknak: Nem igazán cselekszünk: ez a mai nap örömondás napja, ha mi hallgatunk, és a virradatot megvárjuk, büntetés ér bennünket; most azért jertek és menjünk el, és mondjuk meg a király házában. És elmenének, és kiáltának a város kapuján állónak, és elbeszélék nékik, mondván: Odamentünk volt a Siriabeliek táborába, és íme már nem volt ott senki; emberek szava nem hallatszott, csak a lovak és szamarak vannak kikötve, és a sátorok úgy, amint voltak. Kiáltának azért a kapunállók, és hírré tevék ott benn a király házában. És felkele éjszaka a király, és monda az ő szolgálainak: Megmondom néktek, mit csinálnak velünk a Siriabeliek. Tudják, hogy éhen vagyunk, és csak azért mentek ki a táborból, hogy elrejtőzzenek a mezőn, mondván: Mikor kijönnek a városból, megfognuk őket elevenen, és bemegyünk a városba. Akkor felele egy az ő szolgálái közül, és monda:

Ki kell választani a megmaradt lovak közül, amelyek a városban megmaradtak, ötöt, - íme éppen olyanok ezek, mint Izráelnek egész sokasága, amely megmaradt; íme éppen olyanok ezek, mint Izráel egész sokasága, a mely elpusztult, - és küldjük ki, hadd lássuk meg. És vevének két szekeret lovakkal, és kiküldé a király a siriiaiak táborába, mondván: Menjetek el és nézzétek meg. És mikor utánuk mentek egész a Jordánig, íme az egész út rakva volt ruhákkal és edényekkel, a melyeket a siriiaiak a sietségben elhánytak. És mikor visszajöttek a követek, és elmondák ezt a királynak: Kiment a nép, és kirabolta a Siriabeliek táborát, és egy köböl zsemlyelisztet egy sikluson, és két köböl árpát egy sikluson vettek, az Úrnak beszéde szerint. A király pedig azt a főembert, akinek kezére szokott támaszkodni, oda rendelte a kapuhoz. És a nép eltapodá őt a kapuban, és meghala, amint az Isten embere megmondotta, aki megjövendölte ezt, mikor a király lement hozzá. Úgy történt, amint az Isten embere a királynak jövendölte: Két köböl árpát egy sikluson és egy köböl zsemlyelisztet egy sikluson adnak holnap ilyenkor Samaria kapujában. És ezt felelte volt a főember az Isten emberének, mondván: Hacsak az Úr ablakokat nem csinál az égen; akkor meglehet? És ő azt mondotta rá: Íme te szememmel meg fogod látni; de nem eszel belőle. És teljesen így történt vele, mert eltapodá őt a nép a kapuban és meghalt.” (2Kir 6,24 – 7,20).

„... Ez a mai nap örömondás napja” (2Kir 7,9).

Ki meri azt mondani, hogy a Biblia egy unalmas könyv? Éppen most olvastunk el egy érdekes, izgalmas és drámai pillanatokkal teli történetet. A jelentésben szereplő különféle emberek különféleképpen reagálnak életük különféle válságos pillanataiban.

Melyik válságos pillanatról van szó ebben a beszámolóban? A történet egy megszállásról szól. Benhadád, szíriai király megszállta Samáriát. A városlakókat éhhalál fenyegette. A bibliakutatók feltételezik, hogy ezt a veszélyes helyzetet kétféle körülmény okozhatta. Sokáig tartották őket megszállás alatt. Másrész archeológiai bizonyítékokat találtak arra vonatkozólag, hogy a megszállás idején nagy szárazság uralkodott. A szárazság miatt néhány éven át csak keveset tudtak learatni, és az embereknek nem voltak élelmiszer-tartalékaik. E két körülmény miatt valóban nagy szükségben voltak.

A bibliai szakasz lefesti előttünk a helyzetet, megemlíti bizonyos árákat, például az élelem és tüzelő árát. A feketepiacon is csak néhány

terméket lehetett kapni, azt is nagyon drágán. Egy számarfejet egy kiló ezüstért árultak, és fel liter tüzszító eszköz is ennyibe került. Ha arra gondoltok, hogy Izraelben a számarfej tisztátalan étel volt, emiatt nem táplálkozhattak vele, még inkább meglepőnek tűnik a helyzet.

A beszámoló után a kannibalizmus szörnyű eseményéről olvasunk. Két asszony elhatározta, hogy megeszik a fiaikat. Az első nap az egyikét, a másik nap a másikat. Amikor az egyiket megették, a másik anya elrejtette a fiát. Az első anya nagyon megharagudott, és a király segítségét kérte az ügyben. Amikor azonban a király meghallotta ezt a gonosztettet, kétségbeesésében megszagatta a ruháit. A király Elizeuson, Isten prófétáján akart bosszút állni. Ilyesminek nem lett volna szabad megtörténnie. A király eldönti, hogy tennie kell valamit. Eldönti, hogy Elizeus fejét veteti. Úgy tűnik, hogy a király haragszik Elizeusra, mert a próféta azt mondta neki, hogy ne adja meg magát a szíriaiaknak. Elizeus Isten válaszára várt. Várta, hogy Isten megszabadítsa a várost. Amikor úgy tűnt, hogy a szabadulás késik, vagy elmarad, a király elvesztette a türelmét, és Elizeust akarta megbüntetni. A király annyira kétségbeesett, hogy már Istent kezdte okolni mindenért, és a hitét is elvesztette. „Íme ilyen veszedelem származott az Úrtól; várjak-e még tovább az Úrra?” (6,33)

A megszállás és az éhség Samáriában hasonlatként szolgálhat a mi időnkre, a mi világunkra. A sátán megszállta az emberek életét. Körülvett bennünket a sötétség erőivel. Azt is mondhatnánk, hogy mindannyian éhezünk, és ezt figuratívan úgy is kifejezhetjük, hogy kínunkban „egymást esszük”. Természetesen nem esszük meg a gyermekeinket, de tápláljuk önző vágyainkat azzal, hogy másokat bántalmazunk. Csalunk, hazudunk, rész veszünk a megvesztegetésekben, az önző dolgokban. Hasonlással mondván: megesszük egymást. A munkahelyen, az iskolában, a családban, sőt a gyülekezetben is.

A király kétségbeesett. Nem maradt más hátra, mint hogy átadja a várost Benhadádnak, a szíriai királynak. Ha Isten nem küldi a megváltást, minden reménység szertefoszlik. „Várjak-e még tovább az Úrra?” Izrael királya inkább az ellenségben bízik. Talán Benhadád megszánja őket, megszünteti a megszállást, és nem öli meg a lakosságot.

És akkor, a legnagyobb kétségbeesés mélypontján, Elizeus végre bejelentheti az isteni szabadítást. Holnap mindennek vége. Elizeus különös szavakkal mondja el a megváltásról szóló üzenetet. „Ezt mondja

az Úr: Holnap ilyenkor egy köből zsemlyelisztet egy sikluson, és két köből árpát egy sikluson vesznek Samária kapujában” (7,1).

Más szavakkal Elizeus bejelenti, hogy a város gazdasága holnap megújul. Nem lesznek túl magas árak a feketepiacon. Holnap már rendszeren végzik majd az emberek a munkájukat, mert az Úr elhozza a szabadtást.

Erre a bejelentésre csak kétféleképpen lehet válaszolni: vagy elhiszitek, vagy nem! Ez hihetetlenül csengett a királyi főember fülében. Nem hitte el, sőt ki is fejezte a kételyét. „Hacsak az Úr ablakokat nem csinál az égen; akkor meglehet?” (7,2) Nehéz nem észrevenni az elkeseredett csúfolódást és gúnyt ezekben a szavakban: Senki sem rendes, aki ezt elhiszi! A király főembere volt az egyetlen ebben a pillanatban, aki nyíltan kifejezte az érzelmeit. Az érzelmei viszont azt mutatták, hogy erősen tagadja Isten mindenható erejét és képességét, hogy ilyet tegyen. Más szavakkal ezt mondja: „A mi Istenünk túl gyenge ahhoz, hogy ilyen csodát tegyen.” De nem elképzelhetetlen, hogy a többiek, akik jelen voltak, szívük mélyén ugyancsak kételkedtek a dologban.

Így van ez velünk is. Vannak élethelyzetek, amikor úgy látjuk, hogy minden remény elveszett, és nem látjuk a kiutat a kétségbeesítő helyzetünkből. Isten a Bibliában azt mondja nekünk, hogy hihetünk benne, és hogy Ő megoldalmaz, megszabadít bennünket. Mégse kell szégyellnünk, ha nem tudjuk mindig csillogtatni a hitünket, és nincs mindig nagy bizodalunk a válságos pillanatokban. De vigyázzunk arra, hogy ne ragadjon ránk a király főemberének állásfoglalása és viselkedése. Világos, hogy a király főembere átlépett a válság határán. A joga, hogy kifejezze kételkedését a nagy csoda megtörténésebe, kifejezett csúfolódássá és gúnná vedlett. Nagyon kell vigyáznunk erre a határra, amely tulajdonképpen a kétely és a hit közötti vonal. Ha csúfolódunk, akkor vékony jégen járunk. A kétely megengedett, és gyakori a keresztény ember életében. De amikor már csúfolódunk és kinevetjük az isteni ígéreteket, bűnt követünk el, és megsértjük Istent. Ilyenkor a legjobb állásfoglalás önmagunk kifejezésére az, ha követjük a megszállott gyermek apjának példáját (a Márk 9. fejezetében).

Magának Jézusnak mondta el őszintén és határozottan a kételyét: „Hiszek Uram, légy segítségül az én hitetlenségemben”. Jézus nem

okolta az apát a kishitúsége miatt, hanem megértést tanúsított, és meggyógyította a fiatal embert.

A király főemberének bűnét azonnal büntette. És monda Elizeus: Íme, te szemeiddel meg fogod látni, de nem eszel belőle.

Ezt követően egy megható történetet hallunk. Az történt, hogy négy bélpoklos a város fala és a szíriai haderők élvonal között rekedt. A bélpoklosságuk (lepra) miatt, amely egy ragályos bőrbetegség, eltávolították őket a városból, és kint éltek, ahol volt egy kis földjük és egy hely, ahol meghúzódhattak. A szíriai katonaság közeledése miatt azonban ők is közelebb húzódtak a városhoz. Mivel nem mehettek be a városba, a városkapuban ültek. Rájöttek azonban, hogy csapdába kerülnek. Ezen kívül alig találtak valami megehetőt a száraz fölön. Ha a városban éhség volt, akkor a városon kívül még jobban! Kétségbeesésükben az ellenséghez mentek. A városkapuban ülve biztosan meghalnak, a szírek meg talán megkönyörülnek rajtuk.

Ha megpróbáljuk elképzelni a helyzetet, akkor magunk előtt látjuk őket, ahogy rettegő szívvel az ellenséges tábor felé tartanak. A szemükben halálfélelmet látunk. Remegő térddel, sőt remegő testtel vonultak nyugat felé, az ellenség felé.

És mit fedeztek fel? Azt, hogy az ellenséges tábor üres. Az ellenségnek hült helye. Az összes szíriai elment. Mennyire meglepődtek! Akiket elvetett a társadalom, elsőként élték át a szabadulás csodáját. Milyen csodálatos szemlélni, hogyan tevékenykedik Isten az esemény során. Isten teljesen váratlanul jön, hogy megszabadítson bennünket. A bélpoklosságuk miatt megvetett és kiutasított emberek által, és a megvetett, kitagadott Fia, Jézus Krisztus által.

A jelentés írója megokolja az események váratlan fordulatát. Isten a szíriaiakkal egy nagy, közeledő hadsereg hangját hallatta, amely majd őket megtámadja a várost meg felszabadítja. Annyira megrémültek e nagy csatazajtól, hogy azonnal otthagyták a sátraikat és jószágaikat, minden tétovázás nélkül. Páni félelemmel rohantak egészen hazáig.

El tudjátok-e képzelni, mi mindenre gondolhattak e leprás emberek? Először szóhoz sem jutottak. Lehetséges lenne? Egy egész hadsereg elmenekült? Amikor felocsúdtak elsődleges félelmükből és meglepetésükből, azonnal nekiestek a katonák enivalójának. Úgy ették a száraz kenyeret, mint a legfinomabb kalácsot. Nemsokára úgy viselkedtek, mint Gedeon emberei. Nekiestek a vízzel teli korsóknak.

Később már rendszerezettebben csinálták. A négy szerencsés ember kirabolta a sátorokat, és szinte alig tudták vinni a sok zsákmányt. Ez hihetetlen! A négy leprás ember biztosan örömmámorban fürdött. Ez túl jó ahhoz, hogy igaz legyen! Az élet ismét rájuk mosolygott. Itt a szabadulás és a bőség.

A rablás közepette rájöttek azonban, hogy nem igazán jó, amit cselekszenek. Szabadok és boldogok, míg a városban levők még mindig félnek és szenvednek. Érzéseiket csodálatos módon fejezték ki. "Nem igazán cselekszünk: ez a mai nap örömondás napja" (7,9). Rájöttek, hogy szegyenbe hozzák magukat, ha nem mondják el Samária lakosságának. Rájöttek, milyen felelősség terheli őket. Ám attól is féltek, hogy később az Úr megbünteti őket. Amikor valami nagy és csodálatos dolog történik, nem szabad önzőn megtartanunk magunknak. Habár a városba nem engedték be őket a betegségük miatt, ők Isten előtt mégis felelősnek érezték magukat.

Azt gondoljuk talán, hogy ilyesmi velünk nem történhet meg. De mi történne akkor, ha, mondjuk holnap, a piacnál sok pénzt találnátok? Megdicsőítenétek-e az Urat? Ti megvagtok nélküle, de ismertek egy hat gyermekes családot, akinek ez a pénz nagyon jól jönne. Másfelől senki sincs a közeletekben, és senki sem tudja, hogy megtaláltátok azt a pénzt. Érezni fogjátok a hátatokon Isten tekintetét? Hogyan fogtok viszonyulni a váratlan gazdagság iránt?

Nagyon benyomáskeltő számomra, ahogy a négy leprás szíven viselte a városlakók sorsát. Ezek az emberek nagyon óvatosan elkerülték őket, nem tartották sem értékesnek, sem fontosnak e személyeket. A belpoklosok mégis gondoltak rájuk, és nem akarták, hogy ezek az emberek ne tudjanak a jó hírről, amelyet ők tudtak meg elsőként. Elhatározták, hogy értesítik a városlakókat a szabadulás örömről. „Ez a mai nap örömondás napja”.

Testvéreim, mennyire vannak jelen bennünk ezek az érzések? Gondolunk-e az emberekre, annyira, amennyire Isten gondol ránk? Érezzük-e a felelősséget irántuk, ahogy Isten sem hagyott bennünket a sorsunkra, hanem megváltott bennünket a halála, azaz Jézus Krisztus halála által. A szabadulás eljött Jézus Krisztus által. Életét adta értünk. Semmivel sem érdemeltük ki, az üdvösséget ingyen kapjuk. A megváltás üzenetét ellenben meg kell osztanunk az emberekkel. „Ez a mai nap örömondás napja”.

Gyakran eszembe jut, hogy az első hívők sem tartották meg maguknak az örömeiket. Az Apostolok Cselekedetében azt olvassuk, hogy Isten Igéje „növekedett”. Más emberekkel is meg akarták osztani a megváltás tapasztalatát. Tudjátok-e mi volt a thesszalónikabeliek gyülekezetén nyugvó áldás titka? Pál apostol ezt a thesszalónikabeliekhez írt első levelében fedi fel előttünk. „Mert töletek terjedt tovább az Úr beszéde” (1Thess 1,8 – Ref. Biblia). Ők lettek a hívők példaképe, mert Isten Igéje növekedett bennük. Terjesztették a Jézus Krisztustól vett jó hírt.

Gondoljunk el ezen az üzeneten, és tegyük fel a kérdést maguknak: „Gondolok-e a körülöttem élőkre, érzem-e a felelősséget, hogy a munkatársaimnak, a barátaimnak és a családomnak beszéljek a szívemben levő örömeimről? Isten nagy felelősséget ruházott ránk, és ránk bízta az evangélium terjesztésének feladatát az Ő nevében. Ezt azért tette, hogy boldogok legyünk és megtisztelve érezzük magunkat, és hogy emiatt érezzük a felelősség terhét.

Olvastam egyszer egy legendát, s most ezzel szeretném befejezni a témát.

Miután Jézus feltámadt és felment a mennybe, az angyalok nagy tisztelettel várták, és összegyűltek köréje. Kérdéseket tettek fel neki a halálával, a feltámadásával és a mennybemenetelével kapcsolatban.

„Miről volt itt szó valójában?” – kérdezték.

„A világ megváltásáról?” – mondta Jézus.

„De most visszajöttél. Hogyan fog hallani a világ róla?”

„Megtanítottam rá az embereimet.”

„Hogy hirdessék az egész világon?” – faggatták Őt tovább az angyalok.

„Igen, a világ minden táján...”

„És hány embert tanítottál be erre a nagy munkára?”

„Hát úgy tizenkettőt!”

„Csak tizenkettőt? És ha nem járnak sikerrel?”

„Nincs más tervem arra az esetre, ha nem járnak sikerrel.”

„És nem kockázatos így?”

„Nem, mert sikerrel fognak járni.”

Az Úr nagyon bíz bennünk...

Sok az aratnivaló

Jézus mind bejárta a városokat és a falvakat, tanított a zsinagógáikban, hirdette a mennyek országának evangéliumát, gyógyított mindenféle betegséget és erőtlenséget. Amikor látta a sokaságot, megszánta őket, mert elgyötörtek és elesettek voltak, mint a juhok pásztor nélkül. Ekkor így szólt tanítványaihoz: „Az aratnivaló sok, de a munkás kevés: kérjétek tehát az aratás Urát, hogy küldjön munkásokat az aratásába.” (Mát 9,35-38).

Bevezető

Egy szemész azt mondta, hogy New Yorkban sokkal több rövidlátó ember él, mint bárhol a világon. Majd megmagyarázta, hogy azért, mert az emberek rutinosan tevékenykednek a felhőkarcolóok között, a város épületeinek falai között, amely korlátozza a látókörüket. Egyedüli esélyük a látókörük szélesítésére az, ha felnéznek az égre, amit nagyon kevesen tesznek. Ezért a szem rövid távolságokra való használata rövidlátást és elégedetlenséget okoz. Én nem értek az orvosi dolgokhoz, nem erősíthetem, hogy ez így igaz, de meglátom benne a lelki hasonlatot.

Néha, bennünket, keresztényeket is korlátozhatnak az apró életszükségletek, olyannyira, hogy már nem is látjuk a világot körülöttünk. A Mát 9-ből ez az igeszakasz arra emlékeztet bennünket, hogy olyan világban élünk, amelyben az embereknek kétségbeejtően szükségük van a megváltás üzenetére. Krisztus érzései, amelyek arra indították, hogy hirdesse a jó hírt, bennünket is arra indítanak, hogy ugyanazt tegyük. Jézus az aratás szót használta, amikor az emberek közötti munkáról beszélt. Megfigyelt valamit ezzel kapcsolatban. Nézzük meg, hogy mi az?

I. Az aratás munkájának állapota (Mát 9,36)

Jézus beszél az emberek lelki érettségéről. Olyan hasonlatot használ, amelyet a tanítványai is jól értenek. Pásztor munkáról beszél. Krisztus elmondja, hogy az emberek a helyes vezetés híján úgy viselkednek, mint a juhok, amelyeknek nincs pásztoruk.

A. Elgyötrődtek – Az eredetiben használt szó a „nyúzott”, amely az állatok megnyúzására vonatkozik. A görögök ezt a szót az élő bőr lenyúzásának kifejezésére is használták. Krisztus arra figyelmeztet, hogy mint a juhoknál is, a jó pásztor hiánya felesleges szenvedéseket okoz. Izrael is éppen így ki volt téve különféle bajoknak, amikor a vezetőik nem teljesítették irányukban a felelőségeiket (lásd: Luk 11,42-52). (A farizeusok a külső dolgokra összpontosítottak, és elhanyagolták az isteni igazságot és szeretetet. Lefoglalta őket a külső, holott ők maguk voltak a megbotrányozás forrásai. A törvénytudók a saját szabályaik tisztelésével nyert igazságra összpontosítottak.) A törvényeskedés ellenőrzés. A Törvény szeretet. (lásd; 5Móz 6,15; 3Móz 19,18;)

B. Szétszéledtek – Az itt használt szó a gyengeségre, fáradságra utal, ami a munka és a megterhelés következménye. Láta, hogy a népet megterheltek a vallási rituálékkal és a farizeusok tanaival. Fuldoklottak a tudatlanság és hagyományok terhe alatt; nem gondoltak rájuk azok sem, akiknek felvilágosult tanítóknak kellett volna lenniük; szétszóródtak minden gondoskodás és törődés nélkül (Lásd: Jer 23,1-2). Alkalmazás: Nem csoda, hogy Jézus megsajnálta a népet. Ki kívánt volna másnak ilyen igát? Hallottam egy fiatalemberről, aki legalista kollégiumba járt, ahol a diákok nagyon szigorú szabályok mellett éltek. Vasárnap mindenféle munkát megtiltottak nekik. Mindig kémkedett az osztályfőnök felesége után, akít egyszer azon kapott, hogy levett a ruhaszárító kötélről néhány ruhát, amelyet az előző napokban mosott ki. Annyira nyugtalanította a dolog, hogy feljelentette a kollégium vezetőségénél. Jobban tette volna, ha elolvassa a Péld 10,14-et: „A bolondot pedig hamar romlásba viszi a szája”.

II. Az aratási alkalom

A juhok jelképe helyett most a termőföld képét használja. Jézus elképzeli egy nagy búzaföldet, amely arra vár, hogy learassák (lásd: Ján 4,35). Nem értek a földműveléshez, de azt hiszem, fontos megfogni a kellő pillanatot, az aratást illetően.

A. Az aratási idő nagyon fontos idő (lásd: 2Kor 6,1-2). A learatott termés betakarításával nagyon kell sietni. Amikor a földművelő túl sokáig vár, elveszítheti a fáradozásának gyümölcsét. Alkalmazás: Vannak, akik éveken át misszióznak ugyanazoknak az embereknek,

akiktől még soha nem kérték, hogy fogadják el Jézust. Megteszik-e ezt valaha is?

- B. Az aratás ideje a nagy fáradozás ideje (lásd: 1Kor 15,58). Folyamatosan kell dolgoznunk, ha be akarjuk gyűjteni a termést. Ez nem fog Önmagától megtörténni. Nekünk kell a munkát elvégezni.
- C. Az aratás ideje a nagy öröm ideje (5Móz 16,13-15; ApCsel 15,3). Amikor a fáradozásunk gyümölcsöző, nagyon örülünk neki.

Illusztráció: 2002 júliusában 9 bányász maradt bent egy Pennsylvanai bányában. Úgy 75 méteres mélységben maradtak, 77 órán át. Sokan nem aludtak egész éjszaka, és a televízió is végigkísérte kimentésük kísérleteit, különösen az utolsó napon, amikor végre egyenként kivették őket a sötét mélységből a biztonságos helyre. Ez a kimenekítés nem volt egyszerű. Először a lyukba, amelyet fúrtak, hogy majd ott kiemelik őket, beletört a fúró. A darabokat nem tudták kivenni, ezért új lyukat kellett fúrniuk, mindent előről kellett kezdeniük. A bányászokkal egy időre az összeköttetés is megszakadt, és már ők maguk is elvesztették a kimentésükbe vetett reményt. Búcsúüzeneteket írtak a kedveseiknek. Kimenekítésük száznál is több ember összhangba hozott munkájának eredménye volt. Mindenki örült, és hálás volt Istennek, amikor végre kint voltak. Isten azt mondja, hogy egyetlen megtérő bűnös megmentésénél is ilyen nagy öröm van (Luk 15,3-10).

III. Az aratás kihívásai

A munkás kevés. Jézus is csak egy munkás. Ő maga egy kis embercsoporthoz tud csak fordulni. A többi aratnivalót úgy tervezi begyűjteni, hogy megbízza a követőit, csatlakozzanak hozzá az evangélium hirdetésében.

- A. Ez feloleli a 12 tanítványt (Mát 10,1.,7.). Figyeljétek meg, hogy szóbeli üzenetet kaptak az Isten országa elközeledéséről, és látható üzenetet, amikor megszabadultak mindattól, ami Krisztus és ő közöttük állt. Igyekezetük az isteni erőt hirdette, és példa mindannyiunk számára. Röviden: az volt a küldetésük, hogy támogassák Uruk tevékenységét, aki Isten munkáját végezte.
- B. Ez feloleli minden tanítványát (lásd: Mát 28,18-20). A részvételről szóló három kifejezés (menjétek, megkeresztelvé, megtanítván) megmagyarázza, hogyan kell az utasítást elvégezni.

IV. Az aratás reménye

Az aratás Ura munkásokat küld a mi imáinkra való válaszként. Valójában a szó, amelyet itt a „küldjön” szóval fordítottak, tolmácsolható úgy is, hogy „juttat”. Így vonatkoztatható azokra is, akiket még csak ezután küld ki, vagy akiket már kiküldött, vagy akik alatt még csak most fognak „tüzet gyújtani” (ApCsel 1,8; 4,29; 8,1). Ez az idő alatt történik, mialatt munkásokért imádkozunk.

Befejezés: Kiválóan tudunk tervezni. Szeretünk órákat tölteni rajzolgatva az összetett szervezési sémákat, a figyelmesen összeállított diagramokat, és részletes terveket az imaházak építésére. A legtöbbjükből soha semmi nem lesz. Sok ilyen terv csak hiába megálmodott álom. Érdekelne-e benneteket egy egyszerű, de átfogó terv, amely segíteni fog nektek a gyülekezet épülésében. Íme egy egyszerű terv, amelyről elgondolkodhattok:

***Tűzzétek ki a célt.** Logikus dolog. Soha nem fogjátok tudni, hogy eljutottatok-e oda, ahova akartátok, ha előzőleg nem határoztátok meg a célt. Íme a cél, amelyről elgondolkodhattok. Kérjük Istent, munkálkodjon bennünk úgy, hogy a gyülekezetünkben mindenki részt vegyen az idei evangéliumi munkában.

***Készítetek tervet.** A tervezés egy feltérképezése annak, hogyan érhetitek el a célokat. Megpróbálta-e már valaki megmagyarázni nektek, hogyan juthattok el valahova, miközben így szólt: Adj egy darab papírt! S akkor felrajzolt egy térképet, amelyen megmutatta, hogy ahol most vagytok, onnan hogyan juttok el az óhajtott célotokhoz. Így teszünk mi is, amikor tervezünk. Íme, a terv, amit én ajánlok. Készítsétek el a tíz legjobban ismert személy listáját, akit a legjobban szeretnétek, Krisztushoz vezetni, és imádkoztatok értük.

Mutassátok be a jó cselekedetek által munkálkodó isteni szeretetet. Hívjátok meg az embereket a gyülekezeti eseményekre. Az én álmom, hogy szombat reggel minden hely megteljen a gyülekezetben.

Beszélgétek el a tapasztalatokat. Mondjátok el az embereknek, hogyan változtatta Isten jobbra az életeteket.

Hirdessétek az evangéliumot. Ez Isten üdvözítő ereje minden ember számára, aki csak hisz.

Legyetek szorgalmasak. Valaki mindig hátráltatja a jó ötleteket. Ez a megbotránkozás köve lehet a számunkra. Van sok célkitűző és

tervező emberünk, de nincs munkásunk. Itt kell beavatkoznunk. Nem henyélnünk ölbe tett kézzel, nézve, hogyan vesznek el az emberek. Dr. G. W. Chapman, ismert evangélista azt mondta, hogy az Új testamentum 40 emberről beszél, akik ugyanabban a betegségben szenvedtek, és akiket Jézus kigyógyított. Ebből 34-et a barátai vezették el Hozzá, vagy pedig Jézust vezette el valaki hozzájuk. Csak hat szenvedő talált egyedül Jézushoz. A sok-sok ember közül, akinek ma meg kell találnia Jézust, a legtöbbször úgy fog Jézushoz találni, hogy Jézus követői gondoskodnak róluk... bekapcsolódnak az aratnivaló begyűjtésébe.

3. prédikáció, 2016. március 5.

Hogyan lehetünk készen

1Ján 3,15 – „A ki gyűlöli az ő atyjafiát, mind embergyilkos az: és tudjátok, hogy egy embergyilkosnak sincs örök élete, ami megmaradhatna ő benne”.

Nagyon érdekes összehasonlítani, mi mindenben különbözik az élet az 500 évvel ezelőtti életnél. Bizonyos mondások és szokások azonban akár 1500 évvel is visszavezethetők. Például, tudtátok-e, hogy

- a legtöbb ember júniusban esküdött, mivel évente csak egyszer fürdöttek, májusban. Hogy a menyasszony mégiscsak illatosabb legyen, egy csokor illatos virágot is magával vitt.

- a kádakat megtöltötték vízzel. Először a ház Ura fürdött a szép tiszta vízben, utána a háztartás többi férfitagja. Utána az asszonyok majd végül a gyerekek fürdöttek ugyanabban a vízben. A kisbabákat fürdették utoljára. A víz addigra már olyan piszkos volt, hogy el lehetett veszni benne. Innen származik a mondás, hogy „a fürdővízzel a gyereket is kiönti”.

- abban az időben szalmatető házak voltak. A háziállatok számára ez volt a legmelegebb hely, azért mind együtt laktak a tetőn. Amikor esett az eső, a szalmatető ilyenkor csúszós volt, s a házi kedvencek néha bizony le is csúsztak. Innen van a mondás, hogy „Kutyák és macskák potyogtak az égből”.

- Amikor vendégeket vártak, „szegények vagyunk, de jól élünk” alapon előkerült a féltve őrzött szalonna is. Mindenkinek vágta belőle

egy-egy vékony szeletet, és körülülve az asztalt, mindenki a „zsírt” rágta.

Biztosan örültök, hogy megtudtátok, honnan is származik ez a néhány közmondás. Habár az utóbbi fél évszázadban sok minden megváltozott, az evangéliumi üzenet azonban állandó. Mi viszont azt akarjuk, hogy az evangéliumi üzenetünk vonzó legyen. Életet akarunk belevinni. Ma arról fogunk beszélni, hogyan élhetünk a felelősségeink szerint? Különösen az érdekel majd bennünket, hogyan tehetjük a bibliai igazságokat, amelyeket nem sokan értenek, gyakorlatiasság és vonzóvá az emberek számára?

Nagy feladat vár ránk, és nincs más terv. Mi vagyunk a terv. Amikor Jézus ma ránk néz, ismét csak azt mondja: Amint az Atya küldött engem, úgy küldelek én titeket.

Keresztényként szeretünk a bizonyosságtevésről beszélni, de kínlódvá végezzük ugyanezt a munkát. A bizonyosságtevés kicsit hasonlít a tormára: könnyes szemmel dicsérjük.

Lássuk, melyik az első lépés, hogy felismerjük, és teljesen elhiggyük a következő (legalább) öt igazságot.

Az 1. Igazság: Az emberek fontosak Isten számára

A Ján 3,16 azt mondja, hogy „úgy szerette Isten e világot...” Mi egyetértünk ezzel az igazsággal, csak nem mindig és teljesen fogadjuk el sajátunknak. Annyiszor halljuk és hallgatjuk, hogy már nem tud hatással lenni az életünkre. Ez a hitelv kerül be legnehezebben az értékrendszerünkbe. Ti hisztek ebben teljes lényetekkel?

Minden szükséges lépést meg kell tenni azért, hogy nekünk is „isteni” szívünk legyen azok iránt, akik még nem ismerik. A 2Pét 3,9 emlékeztet bennünket, hogy „nem késik el az ígérettel az Úr, amint némelyek késelemnek tartják, hanem hosszan tűr érettünk nem akarván, hogy némelyek elveszenek, hanem hogy mindenki megtérésre jusson”. Nem fontos, hogy mennyire idősek, milyen emberfajhoz tartoznak, melyik országból valók, van-e pénzük, képzettségük, munkahelyük. Az sem számít, mennyire szörnyű bűnt követtek el. Ők nagyon értékesek Isten szemében, és megtérésük az angyalok számára is nagy örömet jelent (Luk 15,10).

Az elmúlt héten be kellett mennem a városba, s útközben a rádiót hallgattam. Az egyik műsorban ketten olyan emberekről beszélgettek, akiket nem kedveltek. Az egyik ezt mondta: „Találtam egy kifejezést ezekre az emberekre”. A barátja tudni akarta, hogy melyiket, erre ő így válaszolt: „Hulladékembereknek nevezem őket”. A beszélgetőtársak ezen úgy el kezdetek nevetni, hogy én meg a nagy csodálkozástól majdnem lementem az útról. Utána rájöttem, hogy olykor hasonlóan érzek én is olyan emberek iránt, akiket nem szeretek. S akkor szíven talált ez a gondolat. Isten értékrendszerében nincs „hulladékember”. Minden embernek van értéke és méltósága, mivel Isten képmására lett alkotva. Sohasem láthattunk még olyan embert, aki nem volt fontos mennyei Atyánk előtt.

2. Igazság: Az emberek lelkileg eltévelyedtek

Habár az emberek nagyon értékesek Isten szemében, a Biblia egy másik igazságot is közöl: Az emberek lelkileg eltévelyedtek. Róm 3,10-12 kimondja ki ezt a valóságot: „A mint meg van írva, hogy nincsen csak egy igaz is. Nincs, a ki megértse, nincs, a ki keresse az Istent. Mindnyájan elhajlottak, egyetemben haszontalanokká lettek; nincs, a ki jót cselekedjék, nincsen csak egy is”.

Ez nem egy szép kép az emberekről. De szükséges, hogy megértsük ezt az igazságot, különben nem motiválódunk arra, hogy ellenállhatatlan keresztények legyünk. Krisztus nélkül az emberek elveszettek. Személyes szinten alkalmazva ez az igazság azt jelenti, hogy a barátaink, szomszédjaink vagy családtagjaink nem csak azért jók, mert jó dolgokat cselekszenek, vallási tevékenységeket végeznek. Ezt a gondolatot ki kell kristályosítanunk: bármilyen „jók” is az emberek, ha nem ismerik Krisztust, mint Megváltójukat és Urukát, olyan úton járnak, amely a halálba vezet.

3. Igazság: Az embereknek Krisztusra van szükségük

Jó hír, hogy Isten szemében mindenki fontos. Rossz hír, hogy az emberek lelki tévelygésben élnek. Kiváló hír, hogy Jézus az ő halálával lefizette bűneink árát. Ezért, hogy üdvözülhessünk, Krisztusra van szükségünk.

Ma tagadják azt, hogy Jézus lenne az egyedüli út az Istenhez. Ezért a vallási pluralizmus alattomos alakjai sok egyházba behúzódtak, és most azt tanítják, hogy Istenhez sokféle út vezet.

Maga Jézus mondta egyértelmű szavakkal a János 14,6-ban: „Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, hanemha én általam”. Az ApCsel 4,12 hozzáteszi: „És nincsen senkiben másban üdvösség: mert nem is adatott emberek között az ég alatt más név, mely által kellene nekünk megtartatnunk”. Pál apostol rövid mondattal fejezi ki az igazságot az 1Tim 1,15-ben: „Krisztus Jézus azért jött e világra, hogy megtartsa a bűnösöket”.

Ismerjünk el valamit ma reggel: nagyon népszerűtlen üzenetet kaptunk, ám ezt bátran kell hirdetnünk. Talán nem korszerű, de mégis ez a legjobb hír, amit elvihatunk az emberekhez, akik lelkileg eltévelyedtek, és az Istentől való, örökre szóló elválasztottság útján járnak. Az embereknek hallaniuk kell a keresztről szóló hírt, mert ahogy a Róm 1,16 is mondja: „Istennek hatalma az minden hívőnek üdvösségére”.

4. Igazság: Az emberek megváltoztak

Mielőtt a 4. igazságról beszélünk, megállapítjuk, hogy az első három nem valami új dolog. Ez egy állandó keresztényi tanítás, amelyet különféleképpen tudattak az emberekkel kétezer éven át. Ha igazság, akkor kérjük meg Istent, hogy véssé be őket a szívünkbe, és persze a kezünkbe is.

Néhány évtized óta azonban változások álltak be. Azelőtt az emberek valahogy jobban tudatában voltak annak, hogy bűnösök, akiknek isteni megbocsátásra van szükségük. Az emberek tudatában jelen volt az egyház. Ezért az evangélium hirdetése nagyon közvetlen is lehetett. Végére is, amikor az emberek a határon állnak, akkor elég egy vonzó bemutatás, egy kis unszolás, és gyorsabban átadják szívüket Krisztusnak.

Íme egy kemény igazság. Kultúránkban az emberek több mindenben megváltoztak. Elhatárolták magukat a bibliai figyelmeztetésektől, s már nem látnak át a határon, nem érzik bűneik súlyát. Valójában sokan észre sem veszik, hogy köztük és Isten között szakadék tátong.

Az emberek távolabb vannak Istentől, mint gondolnánk, és téves irányban haladnak.

Bármilyen kifejezést is használunk: világiasak, posztmodernekek, poszt-keresztényesek – tény az, hogy az emberek nem úgy gondolkodnak, ahogy valaha. Messzire eltávolodtak a keresztényi hitelvektől, értékektől és erkölctől. Amikor mi azt mondjuk nekik, hogy „Isten szereti önt és csodás tervei vannak az ön életére vonatkozólag”, akkor sokan így válaszolnak: „Valóban, és melyik Istenről beszél?” Azt kérdezik talán, hogy mi rosszat tettek, amiért bűnbocsánatra lenne szükségük. Egy posztmodern személy számára általában mindenki elég jó, annak ellenére, hogy néha az is tévedhet.

Mivel ma annyian nem hisznek a teljes igazságban, és azokra, akik ebben hisznek, kétkedve, sőt, megvetően néznek, éppen ezért készeknek lennünk arra, hogy más valamit is kipróbáljunk. Ugyanezt az üzenetet más megközelítéssel kell átadnunk nekik.

5. Igazság – Az emberek választ keresnek

Ha komoly hatással akarunk lenni a helyi kultúrára, és az életet átforgató evangéliumot akarjuk hirdetni nekik, meg kell értenünk, hogy az emberek megváltoztak. Így jutunk el az ötödik igazsáig: Az emberek választ várnak. Sokan barikádot tettek az útra, és falat emeltek Isten meg maguk között.

Ha segíteni akarunk az embereknek abban, hogy Krisztus felé lépjenek, tevékenyen kell foglalkoznunk a gondjaikkal, és rámutatnunk arra, hogy a keresztényi életmód a legjobb életmód. Az emberek ma többre vágnak az evangélium kizárólagos hallgatásánál. Arra vágnak, hogy az evangéliumot meg is „mutassák” nekik. Ha azt akarjuk, hogy meghallgassák, akkor le kell őket fegyveroznünk. Pál apostol erről így írt a 2Kor 10,5-ben: „Mert a mi vitézkedésünk fegyverei nem testiek, hanem erősek az Istennek, erősségek lerontására. Lerontván okoskodásokat és minden magasztalatot, a mely Isten ismerete ellen emeltetett, és foglyul ejtvén minden gondolatot, hogy engedelmessédjék a Krisztusnak”.

Kérlek benneteket, keressétek meg a Bibliátokban az 1Pét 3,13-16-ig terjedő szövegrészt, ahol három felelősséget találunk arra vonatkozólag, hogyan menthetjük meg manapság a tévelygőket.

- Meg kell mutatnunk (3,13-15/a)

- Meg kell védenünk (3,15/b)
- Le kell fegyvereznünk (3,15/c és a 16. vers)

Kövessétek a szöveget, felolvasom: „És kicsoda az, a ki bántalmaz titeket, ha a jónak követői lesztek? De ha szenvedtek is az igazságért, boldogok vagytok, azoktól való félelemből pedig ne féljete, se zavarba ne essetek; Az Úr Istent pedig szenteljétek meg a ti szívetekben. Mindig készek legyetek megfelelni mindenkinek, a ki számot kér tőletek a bennetek levő reménységről, szelídséggel és félelemmel: Jó lelkiismeretetek lévén; hogy amiben rágalmaznak titeket, mint gonosztevőket, megszégyenüljenek, akik gyalázzák a ti Krisztusban való jó élteteket”.

1. Mutassátok (3,13-15/a)

- Ha nem olvastátok mostanában Péter apostol első levelét, akkor ajánlom, hogy tegyétek meg. Péter a hívők különböző csoportjait tanítja, és meghatározott tanácsokat ad nekik arra vonatkozólag, hogyan kell élniük a világban, amely ellenségesen viszonyul hozzájuk. A szenvedés problémája végigkísérte Isten népét minden évszázadban, és ma is jelen van. Péter apostol a 3. részben néhány elvet említ arra vonatkozólag, hogyan szenvedhetjük el a bajokat keresztényhez méltó módon.

A 13-versben azt mondja nekünk, hogy a jótétemények valószínűleg csökkenthetik az üldözést. Habár Péter nem hiszi, hogy ez segíthetne, mert tudja, hogy nem lesz minden ellenség engedékeny, ahogy a 14. versben is olvassuk. De ha szenvedünk is, áldás lesz rajta. A Mát 5,10-ben ez áll: „Boldogok, akik háborúságot szenvednek az igazságért: mert övék a mennyeknek országa”.

A 14. versben az És 8,12-14-et idézi: „és félelme szerint ne féljete és ne rettegjete”. Ez a szövegrész leírja, hogy Júda királya, Akház, hogyan nézett szembe a válsággal, amikor az asszír hadsereg támadni készült. Izrael és Szíria királya meghívta Akház, szövetkezzen velük, hogy együttesen ellenállhassanak az asszírok támadásainak, de ő erélyesen elutasította. Ekkor Izrael és Szíria is eltervezte, hogy megtámadja Júdát. Tehát már három erős ország tervezett támadást Akház ellen.

Hihetetlen, de ekkor Akház úgy dönt, hogy a gonosz Asszír királlyal fog szövetkezni, mert már nagyon fél. Ésaiás figyelmezteti ez istentelen társ ellen. Ajánlja neki, hogy bízson Istenben, és akkor megmenekül. Péter Ésaiás szavait idézi, hogy emlékeztessen bennünket, ha válságban vagyunk, akkor mi is abba a kísértésbe eshetünk, hogy engedünk

a félelemnek, és téves döntést hozunk. A végső üzenet, hogy az istenfélelem minden más félelmet legyőz. Ha erős a kapcsolatunk Istennel, győztesként kerülhetünk ki az ellenkezésekből, sőt az üldözésekből is.

Ahogy tudjuk is, a félelem megbéníthat bennünket. A tanítványok félelmükben a felsőszobában bújtak meg, miután Jézust keresztre feszítették. A félelemre használt szó itt ugyanaz, mint a Péter levelében használt szó, és azt jelenti: annyira félsz, hogy a legszívesebben elmenekülnél. Éreztetek-e már ilyen félelmet? Én igen. Különösen félünk, amikor bizonyosságot kell tennünk.

Ennek kiküszöbölésére kell megtennünk az első lépést, hogy bemutassuk a kereszténységünk hiteles voltát. A 15. vers egy ellentétet jelölő szóval kezdődik A de szócska arra mutat, hogy nem szükséges, hogy féljünk. A szív szó a görög kardia szóból ered. A szív a legfontosabb szerv az emberi szervezetben, és az ember testi, lelki, szellemi tevékenységeinek összességét jelenti. Amire Péter kér bennünket, annak tehát belül kell megtörténnie, nem kívül.

Meg kell szentelnünk Istent a mi szívünkben. Péter azt mondja, hogy Jézust kell úrrá tennünk az életünkön. Az úr megszólítás egy tisztességgel teli titulus, amely tiszteletet és (isten)félelmet követel. Az Úr egyenlő a Jehova kifejezéssel. Azt mondani, hogy Jézus az én uram, ugyanaz, mint azt mondani, hogy neki szabad uralma van rajtam, ezért alávetem magamat akarátának engedelmességben és istenfélelemben, mert az Övé vagyok. Amikor Jézust megszenteljük a szívünkben, mivel az övéi vagyunk, Ő megszabadít bennünket a félelemtől.

Életünk Jézus uralma alatt parancsolat. Elismerni Jézust megváltónknak nem ugyanaz, mint életünk urává tenni. Az Ige nem választja el Jézus úri minősítését a megváltói tevékenységétől. Az Apostolok Cselekedete kétszer említi Őt Megváltóként, de 92-szer Úrként. Amikor e két titulust együtt említik, az Úr mindig a Megváltó előtt áll. Amikor Tamás a feltámadás után végül felismerte Jézust, mint a Megváltóját, felkiáltott: „Én Uram, én Istenem!” Charles Spurgeon mondta: „Nem lehet Krisztus a Megváltótok, ha Krisztus még nem az Uratok.”

Vajon Jézus már ura az életeteknek? Hoztatok-e már olyan döntést, hogy az Ő uralma alatt akartok élni minden életterületen? Uralja-e már Jézus az életeteket, vagy vannak még dolgok, amelyekbe nincs

„beleszólása”? Könnyű azt gondolni, hogy mivel Jézus segített nekünk néhány bűnt legyőznünk, most már elég jók vagyunk. Vannak emberek, akik a maguk urai; nem Krisztus uralja az életüket.

Emilie Postot, hajdani etikust, egyszer megkérdezték: „Mit kell tenni, amikor valakit, akinek már van megbeszélte találkája, meghívnak vacsorára a Fehérházba?” Emilie ezt válaszolta: „A Fehérházba való meghívás parancs, amely minden más meghívás felett áll.”

A Világmindenség Ura adta nekünk a parancsot. Neki kell uralkodnia a szívünkben. Ő Úr, és arra vágyik, hogy vezesse életünket. Készek vagytok-e arra, hogy minden más „megbeszélésről” lemondjatok, hogy Vele vacsorázhassatok életetek minden idejében?

Nézzünk szembe a dologgal! Az egyik oka annak, miért nem foglalkozunk az evangelizálással éppen az, hogy tudjuk, hogy nem szenteltük oda magunkat 100 százalékban Istennek. Habár nem kell tökéletesnek lennünk, mégis van valami, amit meg kell osztanunk az emberekkel. Akik lelkiek után kutatnak, tudni akarják, hogy a kereszténység nem csak egy megposhadt keresztényi gyakorlat, hanem naponkénti közösség Istennel, amely gyökeresen megváltoztatja az életet.

Sajnos George Barny véleménykutató szerint a megkérdezett, újjászületett keresztényeknek majdnem a fele beismerte, hogy még „keresik az élet értelmét és célját”. Ilyen emberek ugyanennyien vannak azok között is, akik nem keresztények. Ha a keresztények nem találják meg életük értelmét és célját, mit adhatnak a tévelygő és elveszett embereknek. Ha az emberek nem látják, hogy szeretetben, örömben, reménységben élünk, akarják-e majd azt, amivel mi rendelkezünk?

Arra hivatunk, hogy bemutassuk a hiteles keresztényi életet, úgy, hogy megszenteljük Krisztust, Urunkként a szívünkben. Az evangélium alapjába véve az, amik vagyunk, és nem az, amivel rendelkezünk. Ahogy valaki egyszer megjegyezte: „Az evangélium az, ami kibuggyan belőlünk, amikor valakire ráfutunk”. Ha Krisztus uralma alatt élünk, van valamink, amivel másokat vonzunk, ami „kibuggyan” belőlünk.

2. Védelmezzétek (3,15/b)

A másik kihívás az, hogy megvédjük azt, amiben hiszünk. Ezt a 15. vers középső részében látjuk. „Mindig készek legyetek megfelelni mindenkinek, a ki számot kér tőletek a bennetek levő reménységről”. Életünkben láthatóan is be kell mutatnunk a kereszténységet. Arra hivatunk, hogy szavakkal is kifejezzük a hitünket.

Íme, hogyan kell ennek kinéznie. Amikor az Úr uralma alatt élünk, életünkre a reménység a jellemző. Akik nem keresztények, azok látni fogják azt, amivel rendelkezünk, és kíváncsiak lesznek rá. Talán a hitünk felől is megkérdeznek bennünket. Erre az esetre fel kell készülnünk.

A mindig szó azt jelenti, hogy állandóan készeknek kell lennünk, készenlétben kell állnunk. Várakozó helyzetet kell elfoglalnunk. Ha Krisztussal járunk, az emberek látni fogják, és kérdezni fognak. A készek kifejezés eredeti jelentését mi a „képes lenni” szavakkal tudnánk visszaadni. Ez is magában hordozza a készenlét ötletét.

Arra hivatunk, hogy válaszoljunk. Ez a görög apológia kifejezés, amely védekezést jelent. Ez nem jelenti azt, hogy elnézést kell kérnünk, amiért úgy hiszünk, ahogy hiszünk, hanem szóbeli védelmet kell biztosítanunk. Ezt a módszert a bíróságon használják, amikor valaki bizonyítékot nyújt, vagy tanúskodik bizonyos dologban. Készeknek kell lennünk, hogy lépésenként, logikus magyarázatot adjunk arra, amit hiszünk. Nem kell minden kereszténynek teológusnak lennie, de minden hívőnek tudnia kell megvédeni a hitét. Mindnyájunkat azzal a felelősséggel ruháztak fel, hogy megokoljuk a hitünket.

Megfigyeltétek-e, miért kérdeznek meg bennünket az emberek a hitünk felől? Azért, mert reménységgel rendelkezünk. Amikor elgondolkodtok róla, a világ tulajdonképpen semmilyen reménységet nem kínál. Amikor a potenciális keresztény lát valakit, aki reményteljesen él, tudni akarja, hogyan szerezheti meg ő is ezt a boldog reménységet. A ti feladatotok, hogy megfeleljetek „mindenkinek, aki számat kér tőletek a bennetek levő reménységről”. Az emberek választ várnak. Tudják, hogy nincs miben reménykedniük – pedig szeretnének. Habár nincsenek reménytelen esetek, millió számban vannak emberek, akik reménytelenül élnek.

3. Lefegyverezés (3,15/c – 16.)

Amikor bemutatjuk, hogyan vezeti Krisztus az életünket, az emberek kíváncsiak lesznek, és választ várnak. Amikor megkérdeznek bennünket, nekünk tudnunk kell válaszolni és megvédeni a hitünket. A 15. vers utolsó része pedig azt mondja nekünk, hogyan lehet a bizonyágtevésünk lefegyvere: „szelídséggel és félelemmel”.

Jegyezzük meg, hogy nem arra kérték meg bennünket, hogy győzzünk a vitákban, hanem, hogy tanítványokat toborozunk. Habár

készeknek kell lennünk a hitünk megvédelmezésére, kerülnünk kell a gorombaságot és az öngazultságot.

Arra szólítottak fel bennünket, hogy szelídek legyünk. Ez egy belső állásfoglalás, amely kihatással van a mások iránti viselkedésünkre. A 2Kor 10,1 egy jó példa, és arról szól, hogyan viselkedett Pál mások iránt. „... Kérlek titeket a Krisztus szelídségére és engedelmisségére”.

Tisztelnünk kell embertársainkat. Érdekes, hogy ez ugyanaz a szó, amelyet a 14. versben a „félelem” szóval fordítottak. Legyen szent istenfélmünk azért, mert az élet szavait magyarázzuk a bűneikben veszteglő embereknek. Ahelyett, hogy elfutunk, bízzuk félmünket Krisztusra, és reá támaszkodjunk. Ez szent pillanat, amikor az örökkévalóság egyensúlyba jut.

A bizonyoságtévésünkre általában beszéd közben kerül sor. Akkor kapunk rá alkalmat, amikor emberek között tartózkodunk. Nem arról van szó, hogy erőszakosabbaknak kell lennünk hitünk hirdetésében, hanem arról, hogy jobban kell érzékelnünk a körülöttünk élő emberek szükségleteit, és a Szentlélek gyengéd ösztönzéseit. Tisztelni valakit azt jelenti, jobban érzékelni az örömeit és bánatait.

Amikor szelíd és gyengéd a hozzáállásunk, a 16. vers azt mondja nekünk, akkor jobban lefegyverezhetjük azokat, akik ellenzik Krisztust. „Jó lelkiismeretek lévén; hogy a miben rágalmaznak titeket, mint gonosztevőket, megszegyenüljenek, akik gyalázzák a ti Krisztusban való jó élteteket”.

Befejezés

Mialatt bemutatjuk Krisztust, akit életünk Urává tettünk; mialatt védelmezzük a reménységünk okát és lefegyverezük az embereket szelíden és tisztelettel, Isten felhasznál bennünket és előkészíti az utat, hogy az emberek eljussanak Krisztus keresztségének központi üzenetéhez. Amikor ledöntjük a válaszfalakat, a barátaink szívesebben meghallgatják majd az érhetőbb és elfogadhatóbb módon hozzájuk intézett üzenetet.

Felhívás

A prédikáció befejezéseként engedjétek meg, hogy három felhívást intézzek hozzátok, amely a bemutatásra, a védelmezésre és a lefegyverzésre vonatkozik. Ezt fordított sorrendben fogom megtenni.

1. Lefegyverezés – Kérjétek az Urat, hogy a bizonyosságtevéstől való félelmet fordítsa át belső szelídségre és tiszteletre az ismerőseitek iránt. Válasszatok ki egy személyt, és határozzátok el, hogy gyengédek és tiszteletteljesek lesztek iránta, amikor a hét folyamán valamiről bizonyosságot tesztek neki.

2. Védelmezés – Gyakoroljátok, hogyan fogjátok elmesélni egyik tapasztalatotokat. Ha még soha nem írtátok le papírra, akkor bátorítalak benneteket, hogy tegyétek meg a hét folyamán. Gondoljatok arra, milyen volt az életek, mielőtt keresztények lettetek. Írjátok le, hogyan történtek meg. Végül pedig arról írjatok, miben változott meg az életek a megtérés után. Ez a felkészülés része. Gyakoroljátok az egyik keresztény barátotokkal úgy, hogy elmeséletek egymásnak. Vigyázzatok arra, hogy az archaikus és titokzatos kifejezéseket mindig megmagyarázzátok.

3. Bemutató – Ha eddig még soha nem rendeltétek alá magatokat Krisztus uralmának, most adok rá nektek alkalmat. Tegyetek mindent az Ő kezébe. Éljetek azért, hogy a kedvében járjatok. A legnagyobb megelégedés az legyen a számotokra, hogy Istennek céljait követitek, és Neki szolgáltok.

Most hunyjátok be a szemeket, és gondolkodjatok el a következő szavakon:

Uratoknak neveztek, de nem hallgattok rám.

Világosságnak neveztek, de nem láttok engem.

Útnak neveztek, de nem követték engem.

Életnek neveztek, de nem kívántok.

Bölcsességnek neveztek, de nem ismertek.

Csodálatosnak neveztek, de nem szerettek.

Drágakincsnek neveztek, de nem kerestek engem.

Örökkévalónak hívtok, de nem vágyakoztok utánam.

Kegyességnek neveztek, de nem hisztek nekem.

Nemesnek tartatok, de nem szolgáltok engem.

Hatalmasnak mondatok, de nem félték engem.

Uratoknak neveztek, de nem adjátok át magatokat.